

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **H. s. S.**, zast. Mgr. Martinem Vovsíkem, advokátem se sídlem Plzeň, Malá 6, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, **za účasti:** Pozemkový fond České republiky, se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 8 Ca 18/2005 - 57, ze dne 16. 2. 2006,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze č. j. 8 Ca 18/2005 - 57, ze dne 16. 2. 2006 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 13. 12. 2005, č. j. 8 Ca 18/2005 - 36, odmítl žalobu podanou žalobcem (dále též „stěžovatel“) proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 9. 11. 2004, č. j. 31760/04-11000, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 16. 6. 2004, č. j. 42753/03-7040/16230. Žalovaný tímto rozhodnutím změnil v mimoodvolacím řízení podle ust. § 65 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 23. 9. 2003, č. j. ŽP/7194/03, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu S. ze dne 18. 7. 2003, č. j. 592/03-206/A5-ŽP ve věci uznání honitby tak, že se uvedené rozhodnutí Městského úřadu S. ruší a věc se vrací k novému projednání a rozhodnutí. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí nezaložilo, nezměnilo, nezrušilo ani závazně neurčilo práva a povinnosti žalobce. Věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí, nejedná se tudíž o rozhodnutí správního orgánu ve věci

samé, nýbrž o procesní rozhodnutí. Soud proto odmítl žalobu podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce kasační stížnost, v níž požádal soud o osvobození od soudních poplatků pro řízení o kasační stížnosti z důvodu své nemajetnosti. Městský soud v Praze tuto žádost zamítl usnesením ze dne 16. 2. 2006, č. j. 8 Ca 18/2005 – 57. Podle soudu žalobce sice doložil, že nemá prostředky na zaplacení soudního poplatku, avšak současně soud dospěl podle ust. § 36 odst. 3 s. ř. s. k závěru, že kasační stížnost nemůže být úspěšná. Napadeným usnesením byla totiž odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, které je vyloučeno ze soudního přezkumu podle ust. § 70 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Na podporu svých závěrů odkázal Městský soud v Praze rovněž na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2003, č.j. 5 A 104/2002 - 34.

Toto usnesení Městského soudu v Praze napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesouhlasil se závěrem soudu, který při hodnocení předpokladů pro osvobození stěžovatele od soudních poplatků podle § 36 odst. 3 s. ř. s. dovodil, že jeho návrh ve věci samé zjevně nemůže být úspěšný. S tímto závěrem se stěžovatel neztotožnil. Namítl, že uvedené zákonné ustanovení nelze na daný případ aplikovat. Městský soud v Praze zamítl žádost o osvobození od soudních poplatků z téhož důvodu, jako odmítl jeho žalobu. Tím však žalobci, který prokazatelně nemá prostředky na úhradu soudního poplatku, odňal možnost podrobit rozhodnutí soudu prvního stupně přezkumu v řízení o kasační stížnosti. Žalobce poukázal na to, že v totožných řízeních vedených u Městského soudu v Praze mu bylo pro řízení o kasačních stížnostech přiznáno osvobození od soudních poplatků. Stěžovatel navrhl, aby usnesení Městského soudu v Praze bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v mezích uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel opřel svoji kasační stížnost o ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, neboť nesouhlasil s názorem soudu, že jeho návrh zjevně nemůže být úspěšný.

Městský soud v Praze při posuzování splnění předpokladů pro osvobození od soudních poplatků na jedné straně konstatoval nemajetnost stěžovatele, dále však posoudil podanou kasační stížnost jako návrh, který zjevně nemůže být úspěšný. Nebyla tak podle něj splněna druhá podmínka stanovená v ust. § 36 odst. 3 s. ř. s. pro osvobození od soudních poplatků. K takové úvaze však podle názoru Nejvyššího správního soudu nebyl Městský soud v Praze oprávněn. V souzené věci stěžovatel napadl usnesení o odmítnutí žaloby kasační stížností z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy pro nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. V řízení o této kasační stížnosti požádal o osvobození od soudních poplatků. Posouzení, zda usnesení Městského soudu v Praze, ze dne 13. 12. 2005, č. j. 8 Ca 18/2005 – 36, o odmítnutí žaloby, bylo či nebylo v souladu se zákonem a zda je tedy na místě kasační stížnost zamítnout či napadené rozhodnutí zrušit, náleží výhradně do pravomoci Nejvyššího správního soudu. Nebylo tedy na místě, aby si Městský soud v Praze činil vlastní úsudky týkající se budoucího meritorního rozhodování Nejvyššího správního soudu. Pokud poukázal na to, že Nejvyšší správní soud již dospěl ke stejnému závěru v usnesení ze dne 22. 10. 2003, č.j. 5 A 140/2002 - 34, je třeba poznamenat, že respektování názorů vyjádřených

v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu je nezbytné pro sjednocování judikatury správních soudů. Jestliže však stěžovatel opírá kasační stížnost o názor odlišný, nelze takovou kasační stížnost bez dalšího považovat za zjevně neúspěšnou. V ust. § 17 odst. 1 s. ř. s. je řešena situace, kdy senát Nejvyššího správního soudu dospěje při svém rozhodování k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. V takovém případě postoupí věc k rozhodnutí rozšířenému senátu. Nelze tedy předpokládat, že Nejvyšší správní soud nemůže přistoupit ke změně svého názoru, neboť v takovém případě by ust. § 17 odst. 1 s. ř. s. ztrácelo své opodstatnění.

Závěr o zjevné neúspěšnosti podaného návrhu je soud oprávněn učinit toliko v situaci, kdy by např. kasační stížnost byla podána opožděně, osobou k tomu zjevně neoprávněnou, či by byla podána proti rozhodnutí, proti němuž není kasační stížnost přípustná. Pokud však byla podaná kasační stížnost včasná, přípustná a stěžovatel byl zastoupen advokátem, nebylo možné dospět k závěru, že kasační stížnost zjevně nemůže být úspěšná, neboť soud nebyl oprávněn činit si závěr o zákonnosti svého rozhodnutí, které bylo kasační stížností napadáno. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že Městský soud v Praze odůvodnil negativní rozhodnutí ve věci osvobození od soudního poplatku právním názorem, jenž má být teprve podroben kasačnímu přezkumu Nejvyšším správním soudem, předjímal tedy budoucí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Tímto Městský soud v Praze zkrátil stěžovatele na jeho procesních právech, neboť jeho postup znamenal de facto odepření ústavně zaručeného práva na přístup k soudu, konkrétně v případě stěžovatele v podobě odnětí jedné soudní instance.

Nejvyšší správní soud shledal projednávanou kasační stížnost důvodnou pro nesprávné posouzení právní otázky soudem, a proto usnesení Městského soudu v Praze podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

